

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **PneuMAX s. r. o. „v likvidaci“**, IČO 25390180, se sídlem Šemberova 66/9, 772 00 Olomouc, zast. Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem 28. října 219/438, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, čj. MF-88899/2012/904,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl její žádost o prominutí daně z příjmů právnických osob za rok 2004 ve výši 26 320,- Kč.

Žalobkyně nejprve shrnula, že o prominutí daně proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za rok 2004 požádala, jelikož tento dodatečný platební výměr byl Finančním úřadem v Olomouci (dále jen „správce daně“) vystaven na základě kupní smlouvy, jež měla být uzavřena mezi žalobkyní jako prodávajícím a společností BRANO a.s. jako kupujícím, přičemž v rámci soudního řízení (konkrétně po zrušení rozhodnutí o platnosti kupní smlouvy Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci Nejvyšším soudem a následném vydání nového rozhodnutí) bylo prokázáno, že k uzavření smlouvy nikdy nedošlo, nemohlo tudíž dojít k dodání zboží ani ke zdanitelnému plnění. Dodatečný platební výměr sice byl vyměřen v souladu se zákonem, avšak podkladová rozhodnutí – rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci – byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu a na nová rozhodnutí, dle nichž by nemohlo dojít k vyměření daně, nemohl správce daně vzít ohled. Vůči žalobkyni tak došlo ke zjevné nespravedlnosti, neboť daň je jí vyměřena a na ní vymáhána za právní úkon, který

nikdy neproběhl. Žalobkyně se dále vyjádřila k přípustnosti přezkumu rozhodnutí o žádosti o prominutí daně ve správním soudnictví.

Žalobkyně v žalobě brojila proti výkladu § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění rozhodném, (dále jen „ZSPD“), podaném žalovaným v napadeném rozhodnutí. Dle žalobkyně není správné tvrzení žalovaného, že „*nesrovnalost není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově-právních norem*“, neboť ustanovení § 55a ZSDP je právní normou zahrnující kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Zákonodárce tím vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace je neurčitému právnímu pojmu „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ podřaditelná, či nikoli; je tedy na uvážení správního orgánu, zda žádosti daňového subjektu vyhoví a daň nebo její příslušenství promine. Žalobkyně má za to, že situaci, kdy jí byla dodatečným platebním výměrem vyměřena daň za právní úkon, který nikdy neproběhl, lze podřadit pod uvedený neurčitý právní pojem; žalovaný tedy měl její žádost podrobit správnímu uvážení, zda daň promine nebo nepromine. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobkyně dovodila, že žalovaný nereflektoval specifika konkrétního případu, když žádost o prominutí daně zamítl pro nesplnění zákonných požadavků na aplikaci § 55a ZSDP.

Nesprávný je dle žalobkyně závěr žalovaného, že žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje nesrovnalost; v žádosti totiž byla dostatečně určité a velmi podrobně specifikována podstata celé záležitosti. Důvod uvedený v žádosti je pro prominutí daně relevantní. Žalovaný nevzal v potaz nová rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci, která osvědčují, že právní úkon, na jehož základě došlo k vyměření daně, nikdy neproběhl, čímž se dopustil zjevné nespravedlnosti. V předmětné věci vyšly najevo nové závažné okolnosti (zrušení předchozích soudních rozhodnutí Nejvyšším soudem a vydání nových rozhodnutí, deklarujících neexistenci smluvního vztahu mezi žalobkyní a společností BRANO a.s.), které zcela zpochybňují správnost a spravedlivost daně vyměřené v dodatečném platebním výměru. Zájem na správném a spravedlivém stanovení daně tak musí mít absolutní přednost před formalistickou interpretací § 55a ZSDP; je zde nutno respektovat princip proporcionality.

Žalobkyně konstatovala, že ustanovení § 55a ZSDP slouží k prominutí daně v případech, kdy by neprominutí fakticky znamenalo rozpor s ústavně zaručeným právem vlastnit majetek a právem omezit tento majetek ve formě ukládání daní pouze ze zákonných předpisů. V řízení nebyla šetřena základní práva a svobody žalobkyně. U žalobkyně nenastala situace, která by stát opravňovala k omezení jejího majetku ve formě výběru daně. Nelze proto připustit, aby se vlivem interpretace zákona stalo předmětem zdanění něco, co zákon za předmět daně nepředpokládá. Jakákoli nezákonná omezení vlastnického práva jsou v daňových souvislostech nepřipustná. Žalovaný svým postupem (jímž žádost o prominutí daně zamítl pro nesplnění zákonných předpokladů, aniž by se jí blíže zabýval) nedostatečně vážil ústavně zaručená práva žalobkyně. Jelikož byla daň vyměřena nezákonně, je na místě, aby byla prominuta. Pouze vyhovění žádosti žalobkyně je zárukou legitimacy postupu státu.

Žalovaný měl správně posoudit střet dvou norem, a to ústavně zaručených práv žalobkyně týkajících se jejího vlastnictví a následného omezení ve formě výběru daní pouze ze zákonných důvodů na straně jedné a norem jednoduchého práva stanovících podmínky pro prominutí daně na straně druhé. Tento střet měl být vyřešen ve prospěch ústavních práv žalobkyně, neboť je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec nebo co nejméně zasahuje do základního práva či svobody. Princip *in dubio pro libertate* plyne přímo z ústavního pořádku.

Žalobkyně dodala, že proti dodatečnému platebnímu výměru podala odvolání, kterému příslušný odvolací orgán nevyhověl. Přestože žalobkyně oznámila, že podkladová rozhodnutí,

na základě kterých jí byla daň doměřena, Nejvyšší soud k jejímu dovolání zrušil, obnovu řízení správní orgány nepovolily. Povolení obnovy se žalobkyně domáhá správní žalobou.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že nijak nevybočil z mezí správního uvážení, neboť neurčitý pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ správně vyložil i aplikoval; situace žalobkyně totiž do uvedené kategorie nesrovnalosti nespadá. V souladu s judikaturou žalovaný při rozhodování nezohledňoval skutečnost, jakým způsobem byla daň vyměřena, nýbrž zkoumal pouze naplnění zákonných předpokladů pro postup dle § 55a ZSDP. Žalovaný správně zhodnotil skutkový stav a nejednal libovolně. O libovůli by šlo, pokud by správní orgán vyhověl žádosti, aniž by proto byla opora v zákoně. Žalobkyně v žalobě směšuje institut vyměření daně a institut prominutí daně. Žalovaný dále uvedl, že při interpretaci § 55a ZSDP nepostupoval formalisticky, pouze respektoval literu zákona. Z hlediska řízení o prominutí daně je irelevantní, že se žalobkyně odvolala, podala dovolání či že žádala obnovu řízení. Skutečnost, že žalobkyně nahlíží na vydání platebních výměrů jako na nespravedlivý postup, nepředstavuje nesrovnalost v uplatňování daňových zákonů. Na argumentaci žalobkyně nálezem Ústavního soudu žalovaný reagoval tvrzením, že Ústavní soud se vyjadřoval k problematice vyměrování a vybírání daně, nikoli k jejímu prominutí. V předmětném případě dle žalovaného nenastala situace možného dvojího výkladu veřejnoprávní normy, neboť výklad ustanovení § 55a ZSDP je jednoznačný, a nebylo proto možno aplikovat princip *in dubio pro libertate*. Žalovaný navrhl soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze ve věci nařídil k žádosti žalobkyně ústní jednání konané dne 22. 4. 2016, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 22. 12. 2010 žalobkyně žádala o prominutí daně k několika platebním výměrům, mimo jiné k dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob – dodatečný výměr na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004, čj. 276539/06/379912/4124, na částku 26 320,- Kč. Žádost odůvodnila tím, že daňové výměry jí byly vystaveny na základě kupní smlouvy, o jejíž platnosti se vedlo občanské soudní řízení, přičemž z provedeného dokazování vyplynulo, že předmětná smlouva uzavřena nebyla, a nemohlo tudíž dojít ani k dodání zboží a zdanitelnému plnění. Takový postup označila žalobkyně za zjevnou nespravedlnost. Na žalobkyni je tedy vymáhána daň za právní úkon, který nikdy neproběhl.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o prominutí daně s tím, že tam uvedený důvod je z hlediska prominutí daně irelevantní. V odůvodnění uvedl, že správce daně i odvolací orgán vycházeli při rozhodování vydání dodatečného platebního výměru z kupní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností BRANO a.s. Přestože žalobkyně namítala neúčinnost smlouvy a zahájila soudní spor v občanském soudním řízení, nezahájila řízení ve správním soudnictví, které staví lhůtu po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem; v době rozhodnutí občanského sporu tak lhůta pro stanovení daně z příjmů marně minula. Prominutí daně je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona; k tomu jsou určeny jiné opravné prostředky. Důvodem pro aplikaci prominutí daně je v zásadě pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, přičemž nesrovnalost není ani nezákonnost,

ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově-právních norem. O nesrovnalost půjde zejména v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. při dvojím zdanění. Aplikace důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech.

Správní spis dále obsahuje dodatečný platební výměr ze dne 13. 12. 2006, čj. 276539/06/379912/4124, jímž Finanční úřad v Olomouci žalobkyni vyměřil daň z příjmů právnických osob ve výši 26 320,- Kč, a dále rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 11. 1. 2008, čj. 5476/07-1202-802360, kterým byl předmětný dodatečný platební výměr změněn tak, že žalobkyni byla dodatečně stanovena daň z příjmů právnických osob za rok 2004 ve výši 45 080,- Kč.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 55a odst. 1 ZSDP může Ministerstvo financí daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů; u příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Soud předně uvádí, že v judikatuře již byl překonán právní názor, že rozhodnutí podle § 55a zákona o správě daní a poplatků jsou vyloučena ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 4.2.2010, č.j. 7 Afs 15/2007-106, jenž byl vydán na základě Nálezu Ústavního soudu ze dne 22.7.2009, sp.zn. III. ÚS 2556/07 judikoval, že *„institut prominutí daně či jejího příslušenství v sobě zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu (důvody nesrovnalostí) a správního uvážení. Za této situace je pak ve správním soudnictví oprávněným požadavek účastníka řízení domáhat se, aby bylo přezkoumáno, zda bylo rozhodnutí vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního (daňového) práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu. I když zde není veřejné subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy, nelze vyloučit, zda nebylo zasazeno do práva stěžovatelky na řádný proces, jež mohlo být dotčeno, resp. porušeno a jehož ochrany se lze u soudu domáhat.“*

Rozhodnutí dle § 55a zákona o správě daní a poplatků tedy podléhají soudnímu přezkoumání, přestože jsou založena na správním uvážení a na jejich vydání není právní nárok. Soud proto přezkoumá rozhodnutí z hlediska dodržení procesního postupu a případného zneužití správního uvážení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2015, čj. 9 Afs 200/2015-28, konstatoval, že hodnocení prominutí daně nebo jejího příslušenství probíhá ve dvou fázích. *„V první fázi je třeba posoudit, zda je dána nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, případně tvrdost zákona (při rozhodování o prominutí příslušenství daně). Jde o hodnocení, zda konkrétní skutkové okolnosti případu naplňují znaky neurčitého právního pojmu. Pokud jsou tyto znaky naplněny, správní orgán v druhé fázi zvažuje, zda daň promine, přičemž zde disponuje správním uvážením.“*

V nyní projednávaném případě se žalovaný zabýval důvodem uvedeným v žádosti o prominutí daně (tj. rozhodnutím civilních soudů o neuzavření kupní smlouvy, na jejímž základě byla žalobkyni daň z příjmů právnických osob původně doměřena), avšak uzavřel, že tvrzený důvod není nesrovnalostí ve smyslu § 55a odst. 1 ZSDP. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny předpoklady pro prominutí daně, byla žádost zamítnuta. Žalovaný tedy pouze interpretoval neurčitý právní pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ a aplikoval jej na daný případ; nedospěl do druhé fáze, v níž by žádost o prominutí daně podrobil správnímu uvážení.

Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný interpretuje prominutí daně nesprávně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný tento institut považuje za specifický prostředek liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně. Za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, která dle § 55a odst. 1 ZSDP může představovat jediný důvod pro prominutí daně, nelze považovat nezákonnost rozhodnutí správce daně ani jinou nesprávnost při aplikaci daňových norem. Z tohoto důvodu žalovaný konstatoval, že žalobkyně ve své žádosti o prominutí daně neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možno pod nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů podřadit. S uvedenou argumentací žalovaného, jehož úvahy neodporují zásadám logiky, se soud zcela ztotožňuje a dodává, že k nápravě nezákonných rozhodnutí o stanovení daně slouží zejména řádné opravné prostředky, případně podání žaloby ve správním soudnictví. S ohledem na klasickou právní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náleží bdělým) bylo na žalobkyni a v jejím zájmu, aby se o svá práva zajímala a střežila je. Pokud tedy žalobkyně nepodala proti předmětnému dodatečnému platebnímu výměru, resp. proti rozhodnutí o odvolání, správní žalobu, ač tak učinit mohla, nemůže se dovolávat ochrany svých práv prostřednictvím prominutí daně, poněvadž takový postup by byl v rozporu s právem z důvodu nesplnění základní podmínky – existence nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Interpretace podaná žalovaným tudíž není formalistická a odpovídá záměru zákonodárce při zavedení institutu prominutí daně.

Výše uvedený závěr podporuje i teleologický výklad. V důvodové zprávě k zákonu č. 35/1993 Sb., kterým došlo k zavedení institutu prominutí daně a prominutí příslušenství daně, se uvádí, že *„tato úprava je zvlášť důležitá v současné době, kdy při zavádění nové daňové soustavy nutno předpokládat vznik nesrovnalostí a tvrdostí, zejména s ohledem na okolnosti, za kterých je nová daňová soustava zakládána.“* Obdobnou úpravu obsahuje i současný zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném, dle jehož § 260 odst. 1 písm. a) může ministr financí z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Důvodová zpráva vysvětluje, že *„o nesrovnalost půjde v případě, kdy nastane kolize při aplikaci dvou právních norem (může se jednat i o normy obsažené ve stejném právním předpise). Jinými slovy, v případě, že postup nařízený normou prvou by ve svých důsledcích znamenal porušení normy druhé, výklad by tedy vedl k nemožným nebo nesmyslným požadavkům na chování daňových subjektů. Zachování obecné možnosti řešení případných nesrovnalostí je nutný vzhledem k charakteru daňových zákonů daného především politickým tlakem, který provází jejich přijímání. K nesrovnalostem proto může vzhledem k tomu, v jakém spěchu jsou někdy změny v daňových zákonech přijímány, docházet i do budoucna.“*

Z citovaných pasáží důvodových zpráv je zřejmé, že smyslem a účelem zavedení prominutí daně není náprava nezákonného rozhodnutí správce daně o stanovení daňové povinnosti, nýbrž snaha pružně reagovat na nesoulad v daňových zákonech, tedy nedopustit, aby byl v důsledku aplikace protichůdných daňových norem daňový subjekt nepřiměřeně zatížen povinnostmi. V posuzovaném případě však žádná kolize daňových norem opravňující uplatnění prominutí daně nenastala. Námitka žalobkyně, že institut prominutí daně má sloužit v případech, kdy by neprominutí fakticky znamenalo rozpor s ústavně zaručeným právem vlastnit majetek a s právem omezit tento majetek pouze zákonem, je proto nedůvodná. Žalovaný je jakožto správní orgán vázán zákonem a dalšími právními předpisy, je povinen je plně respektovat a postupovat v souladu s jejich zněním; není oprávněn prominout daň na základě jiných důvodů než pro nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, byť by se takový postup mohl jevit spravedlivým.

Skutečnost, že civilní soudy po více než sedmi letech dospěly k závěru, že kupní smlouva, na jejímž základě byl žalobkyni vystaven dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za rok 2004, nebyla mezi žalobkyní a společností BRANO a.s. uzavřena, je z hlediska rozhodnutí o prominutí daně irelevantní; nejedná se totiž o nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, nýbrž o námitku nezákonnosti rozhodnutí správce daně, která nezakládá důvod pro prominutí daně dle § 55a ZSDP. Nápravy nezákonnosti nelze dosáhnout prostřednictvím prominutí daně.

K odkazu žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdejší soud dodává, že jmenovaná rozhodnutí se týkala výlučně správního uvážení, avšak jak již soud uvedl výše, v daném případě žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro prominutí daně, a žádost o prominutí daně již správnímu uvážení (v souladu se zákonem) nepodrobil.

K námitce o uplatnění principu *in dubio pro libertate* soud uvádí, že ne každá odlišná interpretace práva zakládá povinnost uplatnit zásadu v pochybnostech ve prospěch základních práv. Uvedený princip by bylo nutno aplikovat pouze za situace, pokud by existovaly alespoň dvě srovnatelně přesvědčivé interpretace předmětného ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006-155). Soud nicméně shledal, že v projednávaném případě lze za pomoci standardních výkladových metod dospět k jedinému přesvědčivému výkladu ustanovení § 55a odst. 1 ZSDP, a to že pod neurčitý pojem nesrovnalosti není možné podřadit nezákonnost rozhodnutí správce daně. Ústavně garantovaná práva žalobkyně tak nebyla postupem žalovaného ani vydáním napadeného rozhodnutí dotčena.

S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že žalovaný nepochybil a postupoval v souladu se zákonem, když shledal, že důvod uvedený v žádosti o prominutí daně (skutečnost, že k doměření daně žalobkyni došlo na základě právního úkonu, který nikdy neproběhl) nelze podřadit pod neurčitý pojem „nesrovnalosti při uplatňování daňových zákonů“, a žádost žalobkyně o prominutí daně tak zamítl.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. dubna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková